

МИЛЕНА ДИМИТРОВА
ВЪЛШЕБЕН ПРАХ, ОМАЕН
ДЪЖД

chitanka.info

3 октомври, 12:10 ч.

Сезонът на дъждовете беше започнал. Както през всяка от последните години спускането на подвижните мостове над улиците закъсняваше заради ремонти, недовършени поради липса на средства, желание или управленски способности у градските първенци. По традиция управниците прехвърляха вината за забавянето към синоптиците, които били сгрешили прогнозите. Те, от своя страна, пренасочваха оплакванията към Синдиката на вълшебниците. Оттам отричаха да имат нещо общо с подранилата есен, но сред гражданите се носеше слух, че виновни за по-ранното идване на дъждовете са неколцина магьосници-рenegати, чиито имена никой не смееше да спомене пред членове на Синдиката.

Докато крачеше през реката, в която се беше превърнала улицата, умът на Добромил беше твърде зает с тревоги за приятелката му, за да укорява градските първенци. Запретнал полите на сивата си роба, със счупен и накривен на една страна чадър в ръка, той бързаше към дома на Резилия, която беше болна, трескава и поради влошеното ѝ финансово състояние напоследък, вероятно гладна. Безработицата разстройва живота и на магьосниците, а на нея ѝ беше забранено да прави магии, откакто я изключиха от Синдиката преди няколко години.

Едва когато стигна до сградата, където живееше тя, Добромил усети колко са мокри краката му. Явно магията за залепване, приложена преди една година върху старите му ботуши, вече не действаше. Той пооправи робата си и се запъти към стълбището на трийсететажното общежитие за бедни, пенсионирани или изгубили таланта си магьосници.

Беззъбата вещица, седнала на сгъваем стол пред вратата на асансьора, се ухили разбиращо, когато той я подмина. Виждаше го често и знаеше, че няма достатъчно вълшебен прах, за да задвижи машинарията.

С въздишка старият магьосник се заизкачва по стълбите. Чувстваше се толкова уморен, че чак след като подмина третия етаж, си зададе въпроса, който го човъркаше всеки път в тази част на пътуването му. Щом асансьорите и останалите машини се задвижваха само с вълшебен прах, а във всяка сграда над четири етажа имаше поне един асансьор, значеше ли това, че в Метропол навремето са живели

само или предимно магьосници? Защото за еднодневното задвижване на всички машини във всички сгради са нужни огромни количества! Той продължи да се чуди на тази загадка още десет етажа, като от време на време спираше и посядаше на пейките до прозорците. Погълнат от мислите си, напълно забрави за асансьора и златния прах и дори подмина обгорялата жълтеникава табела с надпис „13“, та се наложи да слезе няколко стълби надолу. Някакво гласче вдън съзнанието му изрече думичката „склероза“, но той не му обърна внимание. Насочи се към черната метална врата в дъното на коридора, която, както винаги, се отвори сама, щом го разпозна. Още помнеше кой я е омагьосал.

— Добра врата — похвали я той и влезе в малкото апартаментче на Резилия. В полумрака вътре се препъна в някакъв счупен стол. Наведе се да го отмести и в пръста му се заби дървена тресчица. Изохка. Пръстите му бяха много чувствителни, както се полага на магьосник-церител. За разлика от Резилия той се пенсионира доброволно и сега се прехранваше като лечител на свободна практика.

Ток в дома ѝ нямаше. На света нямаше достатъчно вълшебен прах, който да задвижи древната магия, караща крушките да светят. А пари за масло и лампи тя нямаше, естествено.

Когато Добромил влезе в кухнята, Резилия седеше в люлеещ се стол и галеше унесено големия сив котарак, настанил се на коленете ѝ. По стъклата на прозореца водата се стичаше като сълзи, ронени от сградата. Беше ли ставала от мястото си, откакто я навести преди два дни? Беше ли яла от храната, оставена от него? Погледна към масата, където имаше цяла купчина мръсни чинии, чаши, парчета хляб и друга храна, налазени от кафяви буболечки.

Добромил извади от раницата кожената си кесия, развърза връзките с леко треперещи пръсти, облиза показалеца си и го топна в златния прах вътре. Направи магическите движения около масата и изрече думите. Хлебарките и остатъците от храна изчезнаха, а съдовете заблестяха и се видя, че са от фин порцелан с малки розови цветчета за украса. Тази красота, така внезапно появила се, го трогна и за миг всички мисли и проблеми излетяха от главата му.

— Краят иде — изрече внезапно Резилия, която до този миг не даваше признаци, че забелязва присъствието му.

— А? — остави внимателно чашката, на която се любуваше, и погледна приятелката си с недоумение.

И тогава го видя. Написано с черни букви върху стъклото. Пророчество.

Вероятно беше похарчила всичкия вълшебен прах, който и беше оставил.

— Сигурна ли си? — попита, след като го прочете. — Това е прекалено... конкретно. Чак не прилича на пророчество — с точната дата, час и така нататък...

Тя го погледна с особено изражение.

— Знаеш, че и друг път съм имала конкретни предсказания.

— Обаче те не всички се сбъдваха...

— Няма доказателство, че не са се сбъднали. *Някъде другаде.*

Резилия се залюля на стола си. Това не се хареса на сивия котарак, толкова дебел, колкото собственичката му — слаба, и той трмаво скочи на пода. Олекнал, столът се залюля по-силно и на Резилия се наложи да опре стъпала в пода, за да запази равновесие. При което позагуби дотогавашния си меланхоличен образ и това даде смелост на Добромил да попита:

— Какво ще правим?

Тя се усмихна кисело.

— Да правим нещо! Ние, двама старци, които с общи усилия не могат да изтръскат и една лъжичка златен прах от кесиите си?

Добромил се изчерви, защото тя беше права. Тази сутрин беше изцерил болно дете от бедняшкия квартал „Воден път“ и бедната вдовица му бе платила с мъничка златна обица, която едва ли надвишаваше четвърт грам. Сърце не му даде да приеме венчалната и халка, която тежеше два грама — точно колкото и поиска първоначално. Изявлението на Резилия за цяла чаена лъжичка прах му се стори преувеличено няколко пъти. Може би тя имаше тайни запаси, бижу някое — подарък от ухажор от времето на бурната ѝ младост и скътано за черни дни. Да, това би било типично за жените, на тях просто им е жал да превръщат спомените си в прах.

— И все пак...

— Аз живея на социални помощи, които не включват злато — напомни тя.

— Да, но... Според третия закон на времеотменянето, едно пророчество може да бъде обезсилено, стига това да се направи преди настъпването на обстоятелствата, които предсказва. И следователно ние имаме още — Добромил погледна стенния часовник — някакво странно оранжево изделие с форма на ухилена тиква. Стрелките излизаха от носа и. Пълна безвкусица. Може би и това беше от социалната помощ? И не работеше, естествено. Колко ли златен прах беше нужен за поправката му...

Миг колебание и отново извади кесията си. Резилия каза:

— Дъждът спря.

— И какво от това?

— Може да отвориш прозореца и да видиш Часовника. Нали си далекоглед.

Той се спря с показалец наполовина в кесията. После я прибра и отвори прозореца с пророчеството, при което капки вода се посипаха по пода.

Часовникът се извисяваше в центъра и беше така омагьосан, че да се вижда от всички страни и от всяко място в града, стига човек да има спешна нужда да знае точното време.

— Сега е един и десет. Има още два часа, докато пророчеството се сбъдне — заяви той. Обърна се тъкмо навреме, за да я види как протяга врат към прозореца. Аха, значи не беше съвсем безразлична. — Нещо трябва да се направи.

— Какво?

— Нима смяташ, че ще стоя така и ще чакам бедствието да ни застигне? Това е пророчество за края на Синдиката, за бога! Знаеш ли какво означава това?

— Най-накрая ония дъртаци ще сдадат властта.

— Резилия! А за другите хора не ти ли е жал? — беше потресен.

— Какво? — вече не беше безразлична, напротив, от гласа ѝ струеше гняв. — На мен Синдикатът няма да ми липсва. Група магьосници, окупирали властта доживотно, поддържащи младостта си с магия! Ползват чудовищни количества златен прах, а за останалите са въвели ограничения! Всички с различно мнение са изгонени и заглушени...

— Но ти не разбираш до какво може да доведе липсата му! Синдиката закриля гражданите от бедствия, той осигурява ред и

законност. Ако го няма, ще настъпи беззаконие. Хаос. Всички обществени служби, основани на магията, ще замрат. Това — той посочи прозореца, — няма да засегне само Синдиката. То ще доведе до смъртта на много невинни хора!

— Но какво искаш да направим ние двамата? — попита тя.

— Магьосници сме, ще измислим нещо.

— Ти си магьосник. На мен ми е забранено да правя магии, забрави ли? Пък и ти си пенсионер вече. Едва се движиш.

— Съвсем не съм толкова ръждясал, колкото си мислиш. Одеве някой ме блъсна по стълбите на подлеза и само бързите ми реакции ме спасиха. Направих три салта надолу.

— Блъснал те е? Кой беше?

— Не го видях. Много бързаше, вероятно не ме е видял.

— В какви времена живеем, да блъскат така човек и да не посрат за едничко извинение и да видят дали не е пострадад. Можеше да пострадаш... — изнегодува тя.

— Миналата седмица щеше да ми падне тухла на главата. Добре, че една котка ми мина път и се спрях секунда преди това — той поклати глава. — Голям късмет.

— Наистина — отвърна му мрачно Резилия.

— Знаеш ли, котката... — Добромил се сети нещо, което тогава му се беше сторило знаменателно, — много приличаше на твоя предишен котарак, онзи черния с бялата муцуна. Щеше да ми е мъчно, ако беше пострадад вместо мен, но след като се окопитих, го потърсих и не го видях.

Резилия го изгледа странно.

— Значи вярваш в пророчеството ми?

— Ти си най-добрата пророчица, която познавам.

Добромил тръгна към вратата.

— Чакай!

Той се обърна.

— Мисля, че имам малко злато... просто нещо за черни дни.

Тя стана от люлеещия се стол и отвори един шкаф, бръкна вътре с костеливата си ръка и извади златна гривна с форма на венец от рози с всичките му подробности — цветчета, листенца, бодли даже. Далечен спомен го споходи. Не беше харесала гривната навремето, когато ѝ я подари, казваше, че бодяла.

— Тук са около двайсет грама — каза Резилия.
— Двайсет и два, — поправи я той и протегна ръка.
Вместо да му я даде, тя я сложи в джоба си и си взе палтото.
— И ти ли идваш? — попита я с неверие.
— Твърде си изкуфял, за да се справиш сам с това — отсече тя.
Добромил погледна към прозореца и пророчеството за последен път.

Земетресение в Централата на третия ден от десетия
месец когато денят и часът съвпадат.

Кратко. Ясно. Точно. Типичният стил на Резилия.
— А сега накъде? Мислиш ли, че някой ще ми повярва? От кого
ще искаме помощ? — попита тя.
— Мислех си за Азмодий.
— Азмодий, който те изгони от Синдиката?
— Просто зае мястото ми, след като напуснах.
— Подозирам, че той ти подля вода тогава и всичко, което ти се
случи, беше по негов сценарий.
— Азмодий е способен магьосник.
— Какви ги плещиш? Колко пъти си ми казвал какъв некадърник
е бил, когато сте учили в МагУни-то!
Добромил спря.
— Ами, той ме превъзхождаше в много области.
— Превъзхожда те по коварство — Резилия беше учудена от
промяната в мнението на Добромил за Азмодий. От години не бяха
говорили за старите си познати от Синдиката. Всъщност
споменаването му беше нещо като табу за двамата, откакто Резилия бе
изключена оттам.
— Но кой друг би направил нещо, нали от Синдиката са лично
заинтересовани да предотвратят бедствието? — каза Добромил.
Резилия не знаеше какво да отговори. В края на краищата те
двамата не разполагаха с достатъчно златен прах, за да направят
нужната магия.
Качиха се на плъзгача — още една останка от древността, която
се движеше само благодарение на магията. Резилия плати за

пътуването с две листенца от гривната. Ват-магът, вещица на средна възраст с отегчено изражение, изчака да се качи и последният пътник, след което превърна златото в прах и изрече нужните слова. После се зачете във вестник, докато превозното средство се плъзгаше върху релсите си към центъра на града.

Можеха само да съжаляват за отдавна изгубените древни магии, като например телефонията, с помощта на която щяха да предупредят навреме Синдиката за бедствието, без да се налага да ходят до Централата и да губят време за път. Резилия се поинтересува за мнението на Азмодий и дали той ще и повярва, а когато Добромил отговори утвърдително, не изглеждаше много убедена. Когато ват-магът обяви, че това е спирка „Централа на Синдиката на вълшебниците“, Резилия стана с неохота.

Застанаха пред сградата на Синдиката — осмоъгълна, чернобяла грамада със златно слънце на предната фасада, символизиращо светлината, донесена на света от магията и нейните представители. Резилия никога не беше я харесвала. Вместо към централния вход, тя внезапно се насочи към вратите на Магибанк, откъдето тъкмо излизаше една млада жена.

— Добра идея, ще ни трябва злато — каза Добромил. — Още ли имаш сметка там?

— Много стара сметка — отвърна Резилия.

Младата жена, излязла от банката, нагласяваше издута кожена кесия на колана си. Беше облечена в светлосин халат, целия на воали. Имаше и бижута — не златни, разбира се, никой не носеше златни бижута от около петдесет години, поне не на публични места, — сребро, обрамчило рубини, висеше на шията ѝ, обици, също с рубини, проблясваха на ушите и идеално се връзваха с червилото. Лицето ѝ беше гладко и красиво, но Резилия не можеше да го сбърка с нищо друго — това беше Океания, някогашна нейна състудентка, а сега директор на Магибанк и съпруга на Старшия маг Азмодий.

Резилия спря на два метра от нея. Океания я погледна първоначално с бегло любопитство, заменено от проблясък на разпознаване, който отстъпи на омраза.

— Ти!

— Океания, имам една молба към теб.

— Ако пак ще искаш да ти отблокирам сметката, откажи се. Забранено ти е да правиш магии и няма да получиш и грам от запорираното си злато.

— Ами ако имам важна причина да го искам? Ами ако бъдещето на Синдиката зависи от това?

— Пак ли си имала пророчество? Какво още ти е издиктувала злобата ти? — Океания се изсмя презрително. — Някое бедствие или катастрофа, предполагам. Намери си нова жертва, чийто живот да вгорчаваш с измислиците си.

— Чуй ме, този път е много по-страшно!

— Страшно! — лицето на Океания почервения, тонът и натежа от жлъч. — Ти ми предсказа, че ще свърша живота си като сбръчкана старица! През студентските ни години ми завиждаше заради стила и елегантността — понятия, непознати за теб. Виж ме — тя вдигна изящните си бели ръце и посочи лицето си, по което нямаше нито една бръчица. — Най-добрата подмладяваща магия. Аз никога няма да остарея. Ти си тази, която заслужава присмех заради вида си — и тя се огледа, сякаш търсейки потвърждение у минувачите, но те отминаваха безразлични. Тогава забеляза Добромил. — Ха! Сенилният магьосник. Чудесна двойка сте.

От входа на банката се приближаваше облечен в черно охранител, вероятно за да освободи шефката си от нахалната просякиня. Резилия падна на колене и вдигна умолително ръце. Океания загуби дар слово от изумление.

— Чуй ме, Океания, животът на много хора зависи от това, което ще се случи. Голяма беда се задава. Много съжалявам за всичко, което съм ти предсказвала, тоест, приказвала, навремето. Моля те, прости ми.

Говореше и пълзеше на колене, докато ръцете и допряха роклята на Океания. Банковият охранител вече беше до тях и се протегна, за да я отстрани. В този миг Резилия се изправи и прегърна младоликата жена.

— Прости ми! Пред лицето на приближаващата разруха нека се сдобрим. Трябва да попречим на бедствието! Злато! Много златен прах ще е нужен и...

Океания я отблъсна.

— Колко ниско си паднала! — изрече с презрение. — Върви си! Следващия път, когато ме приближиш, ще наредя да те арестуват! — обърна се сред облак от сини воали и влезе обратно в банката. Телохранителят я последва и застана на входа с лице, обърнато към двамата стари магьосници.

— Коя беше тази, Рез? Стори ми се позната. Да не е някоя от студентките ми?

— Беше, преди много години — отвърна тя. — А по едно време, след като стана Старши маг, дори искаше да те ожени за себе си.

Добромил се изненада.

— Не си спомням.

Резилия изтупа праха от наметалото си.

— Вероятно не си е струвало да помниш. Видя ли очите му?

— Чии очи?

— На телохранителя? Нямаше нищо в тях. Нищичко — толкова безизразни бяха.

Приближиха се към Централата. Охранител, който можеше да е близък на онзи от банката, ги огледа с рентгенови очила, преди да ги пусне вътре. Влязоха в огромното фойе, застлано с бледорозов мрамор. Магьосници в лилави роби, знак, че са чиновници, бързаха по своята си работа в различни посоки. Тук-там се мяркаха и служители в бяло, немагьосници, вероятно счетоводители или секретари. Чистачка в обикновена сива престилка не особено енергично търкаше пода с парцал.

Самодвижещите се стълби работеха както едно време. Когато стъпи на тях, Резилия усети проникновения допир на охранителната магия, която проверяваше дали са приятели или врагове. Обзея неприятно предчувствие, че всеки момент ще zazвучи предупредителната аларма и невидими въжета ще я овържат както беше виждала да правят с нарушителите. Нищо не се случи. Някога беше известна магьосница, но точно сега изпита благодарност за късата памет на колегите си.

Качиха се с елеватора до последния етаж и насреща си видяха самия Азмодий, който бързаше занякъде с черно куфарче в ръка. Беше почти двуметров гигант с широки рамене и издути под мантията

мускули. Също като жена си Океания, и той изглеждаше нереално млад.

— Добромиле, подранил си за тазседмичния ни разговор — каза той и Резилия едва не се спъна в последното стъпало. „Тазседмичен разговор?“ Не знаеше, че водят разговори. Обикновено Добромил беше толкова открит. Защо е крил това от нея? — Знаеш ли, миналия път не ми разясни напълно един аспект от металотърсещите магии, който...

Беше я забелязал.

— Защо си я довел?

— Азмодий, приятелю, трябва да поговорим. Спешно е — каза Добромил.

След кратко колебание Азмодий посочи наляво.

— В кабинета ми.

Последваха го през коридори и зали, където рядко се мяркаха служители и всички те подмазвачески кимаха на Старшия маг. На всеки ъгъл имаше по един охранител. Азмодий спря пред звуконепроницаема врата и каза сякаш на въздуха:

— На този етаж има поне двайсет охранителни магии и още толкова телохранители. Никакво престъпление не може да се извърши тук.

— Чудесно — каза Добромил.

— Тези магии могат ли да спрат лъжата? — попита Резилия. — Не? Така си и мислех. Ако можеха, Синдикатът щеше да се разпадне.

Азмодий ги въведе раздразнен в кабинета. Грамадно бюро заемаше четвърт от стаята. По повърхността му както и по лавиците зад креслото беше подредена колекция от порцеланови фигурки, по педя високи. Странно хоби, което никак не се връзваше с вида и реномето му.

— За какво сте дошли? — попита ги направо.

— Резилия има пророчество — отговори Добромил.

— Пак ли? Нека позная — иде краят на света. Отново.

— Не е време за шеги — намръщи се Добромил.

— Не се шегувам. Тя предсказа края на света, преди да напусне Синдиката, точно след като похаби десетки килограми злато за магия, която не подейства. Даже беше посочила точния ден и час. И, о, — той погледна театрално към градския часовник, който се виждаше през

прозореца, — пророчеството ти се е просрочило със седем часа, осем минути, девет месеца и ДЕСЕТ ГОДИНИ!

Тишина. И да очакваше овации за изпълнението си, не ги получи. Добромил беше изненадан, а Резилия гледаше фигурките по масата.

— Какво си ми приготвила сега? — попита Старшият маг.

Резилия го погледна с омраза. Загърна се по-плътно в наметалото си.

— Земятресение ще срути града. Епицентърът му ще е под Централата на Синдиката. Тук.

— Ха-ха-ха! Това е съкровената ти мечта, нали?

— Да — и нейният тон стана жлъчен. — И знаеш ли какво? Мечтаех за това, когато имах сила и достатъчно прах, за да я сбъдна. Когато можех да си позволя да прокълна теб и цялата ти шайка тъпоглавци, които спирате развитието на човечеството с вашето твърдение, че животът е възможен само под покровителството и ръководството на магьосници. Нагли лъжци! Всичко тук е построено във времена, когато златото е служело само за украса. Какво изобрети човечеството, откакто магьосниците поеха властта? Нищо! Старите вещи, сгради, машини, се поддържат изкуствено. Централата, плъзгачите... са само мумифицирани трупове от една отминала епоха!

— Спести си речите, чувал съм ги — срязва я Старшият.

— Но, Азмодий — намеси се Добромил, — тя е права. Спомням си, че сме говорили за това.

— Ти, старче, не помниш нищо, дори изобретените от теб магии.

— Помня! Помня, че ти и аз скрихме много злато за в случай, че се появи голяма опасност. Но не помня къде го скрихме.

— Удивително. Паметта ти се възвръща. Мозъкът ти е сложен, отколкото на останалите хора. Знаеш ли, повече ми харесваше, когато губеше спомените си — каза Азмодий със странно спокоен глас. Ръката му стискаше една от фигурките на масата — мъж в черно, умалена версия на охранник. — Каквото и да казвате, аз реших...

Но не можа да довърши, защото в този момент прозвуча писклив вой на аларма из цялата сграда, последван от глас:

— Нарушител! Магьосницата Резилия да бъде задържана! Нарушител! Магьосницата Резилия...

Азмодий се изправи.

— Разговорът приключи. Каквото и да си извършила този път, ще се погрижа никога повече да не се докоснеш до злато. Всичко, което някога си правила, е било безсмислен разход на вълшебен прах. Майка ти явно е била единствената в рода ти с пророчески дарби — дала ти е много подходящо име.

Той посегна към кесията на колана си.

Резилия извади ръка изпод наметалото. В нея държеше блестящ къс с размерите на орех. Върховният маг успя само да изкрещи, когато тя превърна златото в прах. Резилия замахна и изрече нещо, което накара Добромил да ахне. Азмодий вдигна инстинктивно ръце, за да се предпази, но нямаше полза. Магическият прах го докосна и той се залюля, загърчи, затресе, присви се и се опита да се задържи прав, но не успя, защото вместо ръце имаше копита...

— Защо го направи? — попита Добромил. — И откъде взе това злато?

— От тук — Резилия откачи от колана си закръглена кесия. Зарови вътре, докато някакво малко парченце ѝ хареса. После го превърна в прах, метна я небрежно във въздуха и измагьоса каишка за врата на черния козел, който допреди малко беше Старши маг на Синдиката. — Дар от Океания. Не съвсем доброволен.

— Но защо?...

— После ще ти обясня.

Тя зашари с поглед по порцелановите фигурки на бюрото. После прегледа тези на полиците над креслото, отвори шкафовете и се разрови в тях. Азмодий се опита да я набоде с рогата си, но каишката, вързана за крака на бюрото, му попречи.

— Ме-е-е — изрази възмущението си от ситуацията той.

Алармата продължаваше да вие.

Накрая Резилия откри това, което търсеше, в бюрото — фигурка на магьосник с дълга бяла брада и особено веща усмивка.

— Я! Този прилича на мен — смая се Добромил.

— Ето защо опитите ми да ти помогна не успяваха. Мозъкът ти си е наред, нямаш увреждания, чисто и просто спомените и знанията ти са били откраднати.

— Всичко е много странно, Рез. Обясни ми.

— След като се махнем отук — обеща тя. После извади от кесията два златни къса и погледна през прозореца преценяващо. —

Само още няколко малки магийки.

Часовникът на площада пред Централата беше легендарна забележителност на Метропол и един от символите на града. Построен преди петдесет години от самия Добромил, той се състоеше от две отделни части, всяка от които представляваше забележително съчетание между съвременната магия и техниката от предишната епоха. Долната част — с форма на пясъчен часовник, беше огромно, извисяващо се над площада произведение на изкуството, в което 3600 кристални топки отмерваха всяка секунда с кънтящ звук. Над него се извисяваше древен механичен циферблат, омагьосан така, че да се вижда от всяка точка на града, но само от хора, които имат спешна нужда да знаят колко е часът. На постамента беше гравирани избелял надпис, от който се четеше само последната дума: „времето“.

Обикновено по пейките наоколо имаше хора, но в този дъждовен ден беше пусто и никой не забеляза високия синеок младеж и дребничката дългокоса девойка, които внезапно се материализираха в подножието на Часовника.

— Чудесна подмладяваща магия, Рез. Не знаех, че я владееш — каза унесено младежът, без да може да откъсне поглед от другарката си.

— Не я владея. Това върху нас е просто Илюзия. Ще изчезне след няколко минути — отвърна тя. — Дотогава по-добре да сме изчезнали. Вече не само ти си на мушката, но и аз след днешните ми изпълнения.

— Не схващам. Аз кога съм бил на мушката?

— Още преди да сднеш властта, предполагам. Седни, ще ти обясня, имаме още няколко минути. Ще започна... от черния ми котарак. Ти беше най-великият магьосник на нашето време — основа Синдиката на магьосниците след Войната на златото, въведе ред в нашия свят, изгради много уникални съоръжения, които до ден-днешен бъдат възхищение. После, преди около десет години, изведнъж започна да правиш гаф след гаф. Азмодий се издигна по стълбицата на властта, стана твой заместник и един ден се оказа, че са те пенсионирали с почести и любезно, но завинаги, са те изгонили от Синдиката. Не бях съгласна с промените и точно тогава сгреших онова заклинание, което

трябваше да пресуши подводните реки под Метропол, но вместо това причини наводнение. И ме изключиха.

— Какво общо има черният котарак?

— Ето какво: по онова време се страхувах за теб и ти направих защитно заклинание, в което използвах избрани котешки качества — смелост, ловкост и гъвкавост... Тази магия действа по следния начин — колкото по-голяма е заплахата, толкова по-изумително е спасението ти от нея. Ти спомена, че си направил няколко салта по стълбите, когато някой те блъснал. Това е странно за човек на твоята възраст, не мислиш ли? А когато описа и котарака, който те спасил от падащата тухла, вече бях напълно сигурна, че някой се опитва да те убие.

Добромил беше смаян.

— Но защо? Кой? Азмодий ли?

Резилия вдигна рамене.

— Той зае поста ти, без да го заслужава, след като паметта ти се влоши. Ти забрави неща, свързани със Синдиката, забрави магиите, които си изобретил. Не помниш, че на младини си смятал Азмодий за коварен, лицемерен, алчен, властолюбив и — най-вече — некадърен магьосник!

— Той не е такъв! Все пак щом съм го направил свой заместник, трябва да съм имал нещо предвид — Добромил се натъжи.

— Точно тогава започна да забравяш — Резилия продължи, въртейки в ръка порцелановата фигурка на Добромил. — Когато влязохме в кабинета му, си спомних нещо, което си ми разказвал за студентските си години. За това как Азмодий се сдобил с мускулите си, при положение, че го мързяло да спортува. Откраднал ги от една горила в Африка и ги заключил в дървена статуетка на маймуна. Маймуната оживяла, но с мускулна атрофия.

Добромил местеше поглед от порцелановата фигурка към лицето ѝ, където вече се бяха появили първите бръчки. Илюзията отминаваше, макар и постепенно.

— Мисля, че спомените ти са тук — каза Резилия. — Сега нека да изчезваме отгук, пък после ще опитам да ти ги възвърна.

— Не. Върни ми ги сега. Все още имаме бедствие да предотвратяваме.

Резилия се поколеба, после въздъхна.

— Добре. Не съм и очаквала друго от теб.

Тя извади кесията и превърна къс злато с големината на лешник в прах. Посипа с него статуетката и главата на Добромил, шепнейки тихо заклинание.

Добромил се изправи с усилие и погледна Часовника. Илюзията, с която ги беше обвила Резилия, ги правеше да изглеждат млади в очите на страничния наблюдател, но не променяше истинската им същност. Със сигурност от прозорците на Централата ги виждаха, но там издирваха много по-възрастни магьосници.

— Усещаш ли нещо? За какво мислиш? — попита тя.

— Спомних си къде скрихме златото навремето, в края на Войната, която водихме заради него. Чувала ли си какво казват за скривалищата — най-добре е да скриеш нещо така, че да е пред очите на всички?

Резилия проследи погледа му нагоре и ахна.

— Не може да бъде!

— Преди петдесет години ми се струваше добра идея — той я прегърна. — Три хиляди и шестстотин златни, а не кристални топки. С това мога да разваля всяка магия. Сега всичко ще се оправи. Ще отменя твоето пророчество и ще предотвратя земетресението. После, ако са ми останали сили, ще се разправям с Азмодий и останалите.

Той събра в шепи всичкото злато, което бяха взели от Азмодий и Океания и за миг го превърна в прах. Хвърли го нагоре и вятърът го пое и завихри около пясъчния часовник. Стъклената му обвивка се пропука на хиляди късчета, които се разлетяха във въздуха като разноцветни пеперуди. Кристалните топки се разпиляха по земята и се видя, че всъщност са метални. Поне част от тях...

— Нещо не е наред! — извика Добромил. — Тук има твърде малко злато!

Океания се втурна в кабинета на мъжа си със стиснати юмруци и куп идеи за наказание на Резилия. Когато видя козела, изпищя и тъкмо се извъръщаше, за да побегне, когато той каза:

— Ме-е-е-е — и нещо в гласа му й се стори познато. Тя се наведе и двамата се погледнаха в очите.

— Азмодий?

Тъй като нямаше злато в себе си й се наложи да потърси в сградата доверен човек, който да развали магията, понеже самата тя не знаеше как. Плешивият магьосник, когото доведе, работеше бавно, но след десетина минути Азмодий почти беше възвърнал човешкия си образ. Проблемът беше, че гласните му струни се възстановяваха най-бавно. Той крачеше бесен напред-назад из кабинета си, стискайки статуйка на нещо като дребен нинджа.

Океания зяпаше безцелно през прозореца, само за да не гледа как от съпруга й се сипе козина. Изведнъж огромният пясъчен часовник се срина пред очите й и над площада запърхаха за кратко ярки пеперуди. Тя смаяно отвори вратата към терасата и излезе навън, за да вижда по-добре.

В този миг Азмодий възвърна способността си да говори. Той погледна нинджата и заповяда:

— Убий Резилия!

— Това не е всичкото злато! — изкрещя Добромил, когато част от три хиляди и шестстотинте топки се оказаха оловни. — Не знам дали ще стигне!

Въпреки откритието той започна да реди заклинание. Беше задействал верижна реакция по превръщането на топките във вълшебен прах. На мястото на Часовника се заформира нещо като торнадо, обърнато наопаки. То се надигна от земята към небето. Когато достигна облаците, те заблестяха в златно. Мълния просвятна. Гръмотевица изтрещя. Торнадото изчезна в облаците.

И тогава заваля златен дъжд. Най-могъщата противодействаща магия от петдесет години насам се задейства.

На покрива на една от сградите, обграждащи площада, се появи фигура в черно. На главата си носеше маска и ако имаше някой наблизо, би видял само очите — сиви и лишени от чувства. Човекът извади от куфарчето си снайперистка пушка, сглоби я с бързи, роботизирани движения, подпря я на парапета, прицели се и стреля. През пелената на дъжда видя как жертвата пада. Убиецът избърса с ръка лицето си от дъждовните капки. Погледна ръката си — беше

позлатена. Вдигна очи към небето и за първи път от много време почувства... нещо. Свали маската. Златисти къдрици се разпиляха по раменете ѝ. Убиецът беше млада жена, която се събуждаше от години безпаметен сън. Причинилата го зловредна магия внезапно се беше развалила. Жената погледна с отвращение към пушката. Един по един спомени я връхлитаха, спомени за дни, когато я беше използвала. Бяха я превърнали в чудовище. Защо? Кой? Образът му изплува в паметта ѝ — едър като горила мъж. Магьосник. Последният човек, когото беше видяла, преди да ѝ връчат оръжието.

— Азмодий. И Синдикатът — прошепна тя, стискайки оръжието. Само три думи. Но те прозвучаха като смъртна присъда.

Златният дъжд помиташе всяка друга магия, която му се изпречеше. Сградите около площада, строени преди Войната на златото и закрепвани многократно със заклинания, до една загубиха цветущия си вид. Фасади се олющиха, комини се наклониха, цепнатини се появиха по стени, покриви хлътнаха и керемиди изпопадаха. Самата Централна на Синдиката посивя, около нея се посипаха облицовъчни плочи, но общо взето, тя пострада най-малко, защото древните строители я бяха изградили с много здрави основи и дебели стени.

Изтощен от заклинанието, Добромил не забеляза всичко това. Единствената мисъл, която го крепеше прав, беше надеждата, че е предотвратил земетресението. Задъхвайки се, той се обърна и потърси Резилия. Въпреки, че дъждът вече отминаваше, пред очите му всичко беше размазано. Видя я да лежи на земята, краката ѝ бяха в локва от розово-златиста вода. Откъде се беше взело розовото?

— Рез! — изхриптя гласът му, когато се хвърли към нея.

Тя немощно го погледна. Притискаше ръце към корема си. Дланите ѝ бяха червени от кръвта.

— Резилия!

Прикликна до нея. Трябваше му злато! Топна ръце в локвата, опита се да задържи метала, но той беше толкова фин, че изтичаше заедно с водата. Залази наоколо на четири крака. На няколко метра разстояние имаше купчина от оловните топки, с които Азмодий беше разменил златните по някое време от управлението си. Добромил

запълзя към тях, повтаряйки си като заклинание: злато, злато. И ето я — златна топка, която е била толкова далече от посестримите си, че верижното превръщане в прах не я бе достигнало. Беше много тежка. Добромил нямаше сили нито да се изправи, нито да я вдигне, затова я затъркаля към Резилия. Самият той си поемаше дъх със затруднение. Сърцето го болеше все едно някой забиваше нагорещени игли в него. Когато допълзя до Резилия, видя, че очите ѝ са затворени.

— Резилия, отвори очи! Погледни ме!

Тя едва надигна клепки. Без Илюзията отново изглеждаше стара. Лицето ѝ беше сбръчкано и бяло като брадата му.

— Гледай ме! Така — Добромил се съсредоточи, за да превърне монолитния къс във вълшебен прах. Беше най-трудното превръщане в живота му откакто като дете направи първата си магия.

За лечителството щеше да стигне и по-малко прах, знаеше това. Но той искаше да ѝ даде нещо повече от здраве, да ѝ направи един последен подарък, защото усещаше, че собственото му време изтича. Златният дъжд вече беше спрял. Нямаше опасност да бъде развалена подмладяващата магия, която твореше върху Резилия. Защото, като се замисли човек, колко пъти в живота си виждаме дъжд от злато?

Резилия отвори очи и първото, което видя, беше небето, покрито със златисти облаци. Нејде в далечината се чуваха крясъци на жена, която е загубила най-ценното в живота си. Гласът приличаше на този на Океания, затова тя го игнорира. Наблизо, подпрян на една пейка, седеше Добромил. Изглеждаше смъртно уморен. Държеше се за сърцето и дишаше бавно и накъсано. Резилия някакси беше съпричастна към болката му. Може би ѝ беше предал част от усещанията си по време на церенето? Знаеше, че тази болка никога няма да я остави. Тя се поизправи и докосна ръката му. Той дори нямаше сили да я погледне.

Резилия заплака. Върху пейката, забравен, стоеше порцелановият магьосник. Тя избърса сълзите си и го взе. Гледа го няколко секунди, после извади от джоба си златната гривна, която Добромил ѝ беше подарил преди трийсет години. Усмихна се на свършената имитация на розов цвят и след миг бижутото стана на прах. Тя посипа част от нея върху фигурката и докосна челото на Добромил с позлатени пръсти.

Заклинанието, което изрече, беше доста импровизирано, но щом Азмодий го можеше, за нея щеше да е лесна работа. Когато приключи, порцелановият Добромил се усмихваше, а истинският изпусна последният си дъх.

Тя се облегна на пейката до него, стискайки фигурката.

— Това беше чудесна магия. Най-добрата, която съм виждала. Дали успяхме да предотвратим земетресението?

Огледа се наоколо. Видя състарената фасада на Централата, край която се лутаха изумени магьосници; някаква старица в син халат на воали тичаше сред тях, виеше и си скубеше косата; видя хлътналите покриви и олющени стени на заобикалящите площада сгради, чийто собственици излизаха навън и се хващаха за главите. Градът се беше състарил сякаш с цял век.

Напуши я смях, като видя резултата от спасителните им действия.

— Знаеш ли, на теб никога нищо не можах да ти предскажа. Толкова непредсказуем беше.

Вдигна очи, но от пясъчния часовник не беше останало нищо, а механичният над него клюмаше безжизнено на една страна. Стрелките му бяха спрели точно в три часа и три минути. Опита се да си спомни кога трябваше се случи земетресението.

Рояк пеперуди излетя от покрива на Синдиката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.